

sig!). Ja, men forandret sig i Retning af Forfald. Jeg maa protestere herimod. Jeg ved meget vel — og ikke mindst den højtærede Landbrugsminister har aabnet Adgang til, at vi ogsaa maa tale Politik her ved denne Lejlighed —, jeg ved meget vel, at det socialdemokratiske Parti har gjort et ikke ringe Arbejde for, at Ejendomsretten, dens Begreb og dens Betydning, kunde komme i Forfald. Men de Herrer maa vide, at samtidig dermed har vi fra vor Side gjort, hvad vi har kunnet, og vil fremdeles gøre, hvad vi kan, for netop at hævde Ejendomsretten.

Vi ser nemlig saaledes paa det, at Ejendomsretten har været det fundamentale i det store Fremskridtsarbejde, der er sket her i vort Land ikke mindst gennem de Aar, der er gaaet, siden vi fik den frie Forfatning af 1849. Jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro, at de Herrer Socialdemokrater i ikke ringe Grad, naar alt kommer til alt, vurderer Forholdene fejlagtigt, naar de mener, at dette at undergrave Ejendomsrettens Begreb skulde virke lykkebringende. Og jeg tror ærlig talt ogsaa, at de tager i ikke ringe Grad fejl, naar de mener, at denne Forstaaelse af Ejendomsrettens Betydning kun skulde gøre sig gældende hos den danske Bondestand, og her tænker jeg ikke blot paa Gaardmændene, men ogsaa, i lige saa fuldt Maal, paa Husmændene. Jeg tror nemlig, at denne Forstaaelse findes ikke blot dér, men ogsaa i ret vid Udstrækning hos den danske Arbejderbefolkning; og hvis de to højtærede Ministre, der har talt under denne Sags Behandling, vilde spørge de Tusinder af Kolonihaveejere, der er her i Storbyen København, om de i Stedet for at være Lejere af disse Kolonihaver vilde være Ejere, saa vilde de afgjort faa som Svar dette: Vi ønsker at være Ejere. Og jeg kunde tænke mig, at ikke mindst Finansborgmesteren, Hr. Hedebo, i disse Dage vilde bekræfte denne min Opfattelse.

Jeg har sagt om den nugældende Lov, at jeg tror, den i sin store Helhed er af et saadant Omfang og af den Karakter, at vi meget vel vil kunne staa os ved at have den som Hovedgrundlag for den fremtidige Udvikling paa dette Omraade. Og jeg vil sige i denne Forbindelse, at jeg tror, at ikke mindst de Herrer Ministre og Socialdemokratiet i det hele taget kunde have godt af at tænke paa det gamle Ord, der med en let Omskrivning siger: Betragt først, hvad vi har, og siden, hvad vi fattes, derved, den Sag er klar, først gode Love skattes.

Jeg sagde før, at den højtærede Land-

brugsminister havde givet de Forhandlinger, der er blevet ført og skal føres her, et ret stærkt politisk Anstrøg, og jeg begrunder dette ikke mindst med den Udtalelse, som Ministeren svang sig op til efter de ret stærke Angreb paa en af Ordførerne ved denne Lejlighed, nemlig, at han dog trods alt ikke vilde gøre Spørgsmaalet om denne Lovs Vedtagelse eller Ikke-Vedtagelse til et Ultimatum. Det virker saa rart beroligende. Efter de Udtalelser, som den højtærede Justitsminister fremsatte i Gaar, tyder det heller ikke paa, at Justitsministeren politisk talt vil gøre denne Sags Gennemførelse eller Ikke-Gennemførelse til et Ultimatum, et Kabinetsspørgsmaal. Det virker, siger jeg, saa rart beroligende, at vi kan være sikre paa, at hvad enten disse Lovforslag bliver gennemført eller ikke, er der ikke Tale om, at de to højtærede Ministre vil forlade det nuværende Ministerium, inden hele Ministeriet en skønne Dag gaar; jeg tror, jeg kan sige dette uden at behøve at udtale noget om, paa hvilket Tidspunkt jeg haaber det nuværende Ministerium forsvinder.

Formanden: Da det vil være ønskeligt, om man kunde tilendebringe Forhandlingerne om denne Sag i dette Møde, skal jeg henstille til efterfølgende Talere at fatte sig saa kort som muligt og ikke mindst undlade at bringe Debatten ind paa Emner, der ikke vedrører den foreliggende Sag.

Det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer har Ordet for en kort Bemærkning.

A. C. Meyer: Desværre vilde jeg netop til at berøre noget, der ikke i og for sig angaar den foreliggende Sag, men da jeg kan gøre det overordentlig kort, og det staar i en vis Samklang med . . .

Formanden: Naar det ikke vedrører Sagen, kan det ikke fremdrages.

A. C. Meyer: Jo, den højtærede Formand maa undskylde mig, det er blevet fremdraget baade af mig og af det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen, saa for saa vidt kan man sige, det vedrører Sagen. Der er blevet talt om Krænkelse af Privatejendomsretten. Dertil vil jeg blot sige, at det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen ikke maa lægge mere ind i min Udtalelse, end der ligger i den. Han har ikke Lov at sige, at jeg paastaar, at Privatejendomsretten er i Forfald. Jeg har sagt, at den forandrer sig gennem Tiderne, og ved at læse Danmarks Historie vil det ærede Med-